

Republika Hrvatska
Upravni sud u Splitu
Split, Put Supavla 1

Poslovni broj: Us I-2931/2023-41

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Upravni sud u Splitu, po sucu Jakši Marušiću, u upravnom sporu tužitelja Fuzija d.o.o., u stečaju, Split, Kopilica 47B, OIB: 25634324027, kojeg zastupa opunomoćenik Dragan Mijoč, odvjetnik u Splitu, protiv tuženika Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, OIB: 18683136487, Zagreb, Koturaška 43, radi poreznog nadzora i manje obračunatog poreza na dodanu vrijednost, 6. ožujka 2026.

p r e s u d i o j e

- I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništavanje rješenja Ministarstva financija, Samostalnog sektora za drugostupanjski upravni postupak, klasa: UP/II-471-02/23-01/176, ur.broj: 513-04-23-2 od 8. rujna 2023. i rješenja Porezne uprave, Područnog ureda Split, klasa: UP/I-471-02/23-01/29, ur.broj: 513-07-17-23-15 od 17. travnja 2023.
- II. Odbija se tužiteljev zahtjev za nadoknadu troškova ovog upravnog spora.
- III. Odbija se tužiteljev zahtjev da tužba u ovom upravnom sporu ima odgodni učinak.

Obrazloženje

1. Drugostupanjskim rješenjem tuženika, klasa: UP/II-471-02/23-01/176, ur.broj: 513-04-23-2 od 8. rujna 2023. odbijena je tužiteljeva žalba izjavljena protiv rješenja Porezne uprave, Područnog ureda Split, klasa: UP/I-471-02/23-01/29, ur.broj: 513-07-17-23-15 od 17. travnja 2023. Rješenjem prvostupanjskog poreznog tijela tužitelju je utvrđena osnovica manje obračunatog poreza na dodanu vrijednost za razdoblje od 1. siječnja 2018. do 31. prosinca 2018. u iznosu od 9.251.189,38 EUR, na koju je utvrđena obveza poreza na dodanu vrijednost po stopi od 25% u svoti od 2.312.797,35 EUR te mu je naloženo plaćanja porezne obveze uz zatezne kamate.

2. Pobijajući zakonitost drugostupanjskog i prvostupanjskog rješenja tužitelj u tužbi navodi da osporavana rješenja nisu pravilno obrazložena te su u provedenom postupku povrijeđena načela upravnog postupka, kao i pravo tužitelja na pravično suđenje. Navodi da se bavi trgovinom željeza u tranzitu, a kako ne organizira prijevoze robe, ne treba

posjedovati niti CMR dokument, već je stoga relevantna otpremnica koja je potpisana od strane njegova kupca kojom potvrđuje da je uredno zaprimio točno određenu robu i količinu. S tim u vezi, prigovara stajalištu poreznog tijela da takav način evidentiranja poslovnih događaja vezanih za nabavu i prodaju robe nije istinit, odnosno da nije u skladu s člancima 65. i 66. Općeg poreznog zakona. Smatra da porezno tijelo u konkretnom slučaju bez ikakvog dokaza stavlja na teret tužitelju propuste trećih osoba (navedenih društva koja su otišla u stečaj te su brisana iz sudskog registra), njegovih dobavljača, u ispunjavanju njihovih poreznih obveza te na taj način poreznom obvezniku koji je bio s njima u kupoprodajnom odnosu nameće obvezu provjeravanja tih dobavljača.

3. Naime, Optima ferum d.o.o. je osnovana 25. svibnja 2012., dakle poslovalo je na tržištu mnogo prije nastanka poslovne suradnje s tužiteljem pa tužitelj ni na koji način nije mogao smatrati da bi to društvo na tržištu predstavljalo „nestalog trgovca“. Iako se preko dvije godine vršio porezni nadzor prema tom društvu, nema dokaza da je navodni porezni dug tog poreznog obveznika rezultat poslovne pogreške ili pak prijevornih aktivnosti, imajući u vidu da je to društvo osnovano 2012. godine, a poslovalo je do 26. veljače 2021., kada je otvoren i zaključen stečajni postupak. Pritom je tužitelj prema tom dobavljaču uredno podmirio sve račune.

4. Niti u odnosu na društvo Shave head d.o.o. nema nikakvih dokaza iz kojih razloga porezno tijelo godinama nije poduzelo pravne radnje u svrhu utvrđenja i naplate PDV-a, te sankcija zbog propusta podnošenja poreznih prijava. Ovo društvo je brisano iz sudskog registra u veljači 2022. godine, ali nema dokaza što je porezno tijelo poduzelo do tada, kao što nema dokaza o ukupnom prometu tog društva koji otpada na tužitelja. Ne može tužitelj kontrolirati je li i kada druga pravna osoba, u ovom slučaju njegov dobavljač, uredno podnijela poreznu prijavu. Ne samo da to nije dužnost tužitelja, nego ne postoji niti mogućnost da tužitelj na to prisili svog dobavljača jer je to dužnost poreznog tijela koje mora kontrolirati poslovanje poreznih obveznika na tržištu.

5. Što se tiče dobavljača Kocka kockica d.o.o., porezno tijelo ne navodi da je počeo poslovati 3. veljače 2014. pa stoga tužitelj, prije poduzimanja poslovnih aktivnosti s tim društvom tijekom 2018. godine, nikako nije mogao utvrditi niti znati da bi se radilo o tzv. nestajućem trgovcu. Također, nad tim društvom je stečaj otvoren 1. srpnja 2020. te se ne zna je li porezno tijelo navodni porezni dug prijavilo u otvoreni stečaj. Nema dokaza da je porezni dug tog poreznog obveznika rezultat poslovne pogreške ili pak prijevornih aktivnosti. Porezno tijelo navodi da su se kod tog društva mijenjali članovi uprave i članovi društva, smatrajući da bi to za poreznog obveznika trebala biti indikativna okolnost da se radi o nestajućem trgovcu. Međutim, legitimno je pravo svake pravne osobe, odnosno njegovih osnivača, da mijenjaju direktore prema svom nahođenju.

6. Dakle, porezno tijelo bez ikakvog dokaza stavlja na teret tužitelju propuste trećih osoba, njegovih dobavljača, u ispunjavanju njihovih poreznih obveza, te na taj način nameće tužitelju obvezu provjeravanja tih dobavljača, a što on nije bio u mogućnosti. Međutim, ne može se propust poreznog tijela, koje nije pokušalo naplatiti porezne obveze dobavljača prevaliti kao odgovornost tužitelja i osporiti mu pravo na pretporez. Time porezno tijelo tužitelja izlaže, bez razumnog obrazloženja, prekomjernom i na propisima neutemeljenom teretu. Činjenica da navedeni dobavljači nisu prijavljivali obveze poreza na dodanu vrijednost, odnosno nisu podnosili mjesečne PDV obrasce ni na koji način ne može dovesti do zaključka da nije došlo do kupoprodajnog odnosa između tužitelja i dobavljača kad je iz tužiteljevih isprava razvidno da je roba uredno plaćena te isporučena krajnjem kupcu. Tužitelj je uredno knjižio svoj promet, platio svu fakturiranu robu i uredno prijavio svoj PDV uz prikaz osnovnog odbitka po pretporezu.

7. Tužitelj predlaže Sudu da poništi osporavana rješenja i obveže tuženika na nadoknadu troškova ovog upravnog spora. Ujedno predlaže da tužba u ovom sporu ima odgovodni učinak.

8. Tuženik je u odgovoru na tužbu naveo da tužba nije osnovana zbog razloga navedenih u obrazloženju njegova rješenja te je predložio da Sud odbije tužbu kao neosnovanu.

9. Na temelju članka 6. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, broj 36/24. - dalje: ZUS), Sud je prije donošenja presude strankama u sporu dao mogućnost izjasniti se o zahtjevima i navodima druge strane te o svim činjenicama i pravnim pitanjima koja su predmet ovog upravnog spora.

10. U sporu je održana rasprava 22. travnja 2024., 3. listopada 2025. te 20. veljače 2026. te je Sud izveo dokaze uvidom u drugostupanjsko i prvostupanjsko rješenje, žalbu, u cjelokupni sadržaj dostavljenog spisa javnopravnog tijela i u sve isprave priložene spisu.

11. Sud je u dokazne svrhe pribavio nalaz i mišljenje stalnog sudskog vještaka za financije i računovodstvo Tomislava Šute, dipl. oec., na koje je strankama u sporu omogućeno iznijeti očitovanje.

12. Sud je odbio prijedlog tužitelja da se u sporu sasluša njegov bivši zakonski zastupnik smatrajući da je izvođenje tog dokaza nepotrebno jer je činjenično stanje dovoljno utvrđeno i bez tog dokaza, a na temelju ostalih dokaza izvedenih tijekom upravnog postupka i ovog spora.

13. Na temelju razmatranja svih pravnih i činjeničnih pitanja, sukladno članku 114. stavku 3. ZUS-a, Sud je ocijenio da tužbeni zahtjev nije osnovan.

14. Člankom 127. stavkom 1. Zakona o porezu na dodanu vrijednost (Narodne novine, broj 73/13., 99/13., 148/13., 153/13., 143/14., 115/16., 106/18.) propisano je da će se porezni obveznik koji obavlja u tuzemstvu isporuke dobara i usluga s pravom na odbitak pretporeza smatrati odgovornim ako iz objektivnih okolnosti proizlazi da je znao ili morao znati da će zbog prijevornih aktivnosti dio ili cijeli iznos PDV-a vezan za isporuku koja mu je obavljena, ili bilo koju prethodnu ili sljedeću isporuku istih dobara ili usluga, ostati neplaćen. Sukladno stavku 2., poreznom će se obvezniku osporiti pravo na pretporez.

15. Prema podacima prikupljenima tijekom poreznog nadzora, o čemu je u postupku sastavljen zapisnik, klasa: UP/I-471-02/23-01/29, ur.broj: 513-07-17-23-13 od 6. ožujka 2023., proizlazi da je kod tužitelja obavljen nadzor poreza na dodanu vrijednost za razdoblje od 1. siječnja 2018. do 31. prosinca 2018. kojim su utvrđene nepravilnosti u poslovanju tužitelja zbog kojih mu je utvrđena obveza plaćanja manje obračunatog poreza na dodanu vrijednost s pripadajućim kamatama.

16. Poreznim nadzorom je utvrđeno da je tužitelj tijekom 2018. poslovao sa dobavljačima Optima ferum d.o.o., Shave head d.o.o. i Kocka kockica d.o.o., od kojih je nabavljao armaturno i građevinsko željezo, žicu i druge proizvoda od željeza. U odnosu na navedene dobavljače prikupljeni su relevantni podaci o provedenim nadzorima iz kojih slijedi da su imali obilježja nestajućih društava te su sudjelovala u prijevornim lancima utaje poreza na dodanu vrijednost u trgovini građevinskim i armaturnim željezom u kojima je došlo do štete za proračun Republike Hrvatske.

17. Naime, udio nabave robe od ova tri dobavljača u ukupnim tužiteljevim nabavama robe je 88,96%. Roba pritom nije bila isporučena u skladište tužitelja, već krajnjem kupcu, tako da se u poslovnom odnosu tužitelja i njegovih dobavljača i kupaca uglavnom radilo o tranzitnim poslovima. Roba potječe iz tvornica Pittini grupacije, odnosno iz tvornica Ferriere Nord ili Kovinar, ali tužitelj nema saznanja je li njegov dobavljač nabavio robu izravno od proizvođača ili od nekog drugog dobavljača, odnosno koliko je trgovaca bilo u nizu prije njegovog dobavljača. Tužitelji tuzemni dobavljači imali su pritom nižu cijenu robe nego inozemni proizvođači od kojih je roba nabavljana, što je tužitelj mogao znati budući da je dio robe nabavljao izravno od proizvođača. U knjigovodstvenoj dokumentaciji tužitelja nije bilo međunarodnih teretnih listova, zbog čega se ne može sa sigurnošću utvrditi mjesto stvarnog utovara i istovara robe. U privitku izlaznih računa nalazile su se otpremnice, iako roba nikad nije bila u skladištu tužitelja u Splitu, dok je u knjigovodstvu

evidentirana kao roba u tranzitu, što znači da tužitelj, protivno odredbama članka 65. i 66. Općeg poreznog zakona (Narodne novine, broj 115/16., 106/18., 121/19., 32/20., 42/20.), u svom knjigovodstvu nije prikazivao stvaran način nabave i prodaje robe.

18. Sud smatra da u konkretnom slučaju postoji dovoljno objektivnih pokazatelja koji ukazuju na to da je tužitelj trebao znati da sudjeluje u transakciji povezanoj sa prijevarnim izbjegavanjem plaćanja poreza na dodanu vrijednost. Naime, tužitelj je pretežiti dio poslovanja obavljao s tuzemnim dobavljačima od kojih je dobivao niže cijene robe nego od inozemnih proizvođača, a isti su izbjegli plaćanje poreznih obveza odlaskom u stečaj te brisanjem iz sudskog registra. Tužitelj je mogao i trebao obaviti provjeru svojih poslovnih partnera, izdavatelja račun, što mu ne bi predstavljalo prekomjeren teret jer se provjera može jednostavno obaviti putem službenih mrežnih stranica Porezne uprave, te bi tako, postupajući pažnjom dobrog gospodarstvenika, otklonio mogućnost da će zbog prijevarnih aktivnosti dio ili cijeli iznos PDV-a ostati neplaćen, pri čemu bi ujedno izbjegao svoju odgovornost radi sudjelovanja u poreznoj prijeviri. Stoga je tužitelju u konkretnom slučaju pravilno osporeno pravo na odbitak pretporeza.

19. Prema navedenom, Sud nalazi da osporavanim rješenjima nije povrijeđen zakon na štetu tužitelja, dok prigovori iznijeti u tužbi nisu osnovani i nisu od utjecaja na donošenje drukčije odluke u ovom upravnom sporu. Trebalo je stoga, na temelju odredbe članka 116. stavka 1. ZUS-a, odbiti tužbeni zahtjev kao neosnovan, odnosno presuditi kao u I. točki izreke.

20. S obzirom na to da tuženik nije izgubio spor, odnosno tužitelj nije niti djelomično uspio u ovom sporu, nisu ispunjeni uvjeti u smislu odredbe članka 147. stavka 1. ZUS-a da se tuženika obveže na to da tužitelju nadoknadi troškove upravnog spora. Stoga je riješeno kao u II. točki izreke.

21. Člankom 42. stavkom 1. ZUS-a propisano je da tužba nema odgodni učinak, osim kada je to zakonom propisano. Stavkom 2. propisano je da Sud može odlučiti da tužba ima odgodni učinak ako bi se izvršenjem pojedinačne odluke ili upravnog ugovora tužitelju nanijela šteta koja bi se teško mogla popraviti, ako zakonom nije propisano da žalba ne odgađa izvršenje pojedinačne odluke, a odgoda nije protivna javnom interesu.

22. Budući da tužitelj nije dokazao da bi u njegovu slučaju bila ostvarena propisana pretpostavka nastanka štete koja je takva da bi se teško mogla popraviti, Sud je ocijenio kako nisu ispunjeni uvjeti za donošenje odluke o odgodnom učinku tužbe u ovom upravnom sporu. Trebalo je stoga, na temelju odredbi članka 42. stavaka 2. i 4. ZUS-a, riješiti kao u III. točki izreke.

U Splitu 6. ožujka 2026.

Sudac

Jakša Marušić

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv presude u I. točki izreke i rješenja u II. i III. točki izreke dopuštena je žalba koja se podnosi ovom Sudu u roku od 15 (petnaest) dana od dana dostave presude, a po žalbi odlučuje Visoki upravni sud Republike Hrvatske.

DNA: - tužitelju, po opunomoćeniku
- tuženiku
- u spis.

Broj zapisa: **9-30885-1cd58**

Kontrolni broj: **03599-32e15-9045a**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Upravni sud u Splitu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.